

Arrest

nr. 226 107 van 13 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
Square Eugène Plasky 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R. Congo) nationaliteit te zijn, op 10 september 2019 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 5 september 2019 houdende weigering van toegang met terughouding (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 5 september 2019 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2019 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. T. NTEKEDI, die *loco* advocaat AUNDU BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 september 2019 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Kinshasa via Istanbul.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 5 september 2019 een beslissing van weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op5 september 2019..... om20.20..... uur, aan de grensdoorlaatpost ...Brussel Nationaal.....,

werd door ondergetekende, (...)

de heer / mevrouw

naam P(...) voornaam N(...) A(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document paspoort nummer OP(...)

afgegeven te Minaffet op : (...)

afkomstig uit Kinshasa via Istanbul met Turkish Airlines (TK 1945) (...) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ (A) *Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

☐ (B) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

- (C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing: Betrokkene stelt dat hij in België verblijft maar zijn verblijfsvergunning werd geannuleerd.

☐ (D) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene geeft toerisme op als reismotief. Zij toont een toeristisch programma dat kant noch wal raakt: in totaal wil ze vier dagen doorbrengen op de Grote Markt, twee dagen op de tentoonstelling Train World, twee dagen in het instrumentenmuseum en twee dagen naar Autoworld. De federale politie wordt opgebeld door de genaamde L(...) D(...) J(...). Hij zegt P(...) te komen ophalen. P(...) zegt hiervan niet op de hoogte te zijn. Na controle van de bagage blijkt deze bestemd te zijn voor L(...) D(...) met voeding als inhoud. L(...) D(...) zegt dat P(...) niet als toerist naar België komt maar voor een medisch onderzoek aan haar ogen. Er zou reeds een afspraak gemaakt zijn maar hij weet niet waar of wanneer. Hij gaat ervan uit dat P(...) bij hem zal verblijven. Echter, P(...) is in het bezit van een hotelreservatie te Brussel terwijl L(...) D(...) woonachtig is te Vilvoorde. Wat betreft de medische afspraak zegt P(...) dat ze even wil langsgaan bij een dokter maar ze kan niet exact zeggen of het om een effectieve afspraak gaat. Eventueel wil ze ook Frankrijk bezoeken meer bepaald Parijs om er de Eiffeltoren te bezoeken. Er zijn geen vervoersbewijzen noch bewijs van logies voorhanden voor een bezoek aan Parijs.

(...)”

1.3. Eveneens op 5 september 2019 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot intrekking van een visum. Verzoekster werd hiervan eveneens op 5 september 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw P(...) N(...) A(...)

(...)

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie,

(...)

Werd

(...)

Uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven op 04/09/2019

(...) Het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen

(...)

het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a, i) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene geeft toerisme op als reismotief. Zij toont een toeristisch programma dat kant noch wal raakt: in totaal wil ze vier dagen doorbrengen op de Grote Markt, twee dagen op de tentoonstelling Train World, twee dagen in het instrumentenmuseum en twee dagen naar Autoworld. De federale politie wordt opgebeld door de genaamde L.(...) D.(...) J.(...). Hij zegt P.(...) te komen ophalen. P.(...) zegt hiervan niet op de hoogte te zijn. Na controle van de bagage blijkt deze bestemd te zijn voor L.(...) D.(...) met voeding als inhoud. L.(...) D.(...) zegt dat P.(...) niet als toerist naar België komt maar voor een medisch onderzoek aan haar ogen. Er zou reeds een afspraak gemaakt zijn maar hij weet niet waar of wanneer. Hij gaat ervan uit dat P.(...) bij hem zal verblijven. Echter, P.(...) is in het bezit van een hotelreservatie te Brussel terwijl L.(...) D.(...) woonachtig is te Vilvoorde. Wat betreft de medische afspraak zegt P.(...) dat ze even wil langsgaan bij een dokter maar ze kan niet exact zeggen of het om een effectieve afspraak gaat. Eventueel wil ze ook Frankrijk bezoeken meer bepaald Parijs om er de Eiffeltoren te bezoeken. Er zijn geen vervoersbewijzen noch bewijs van logies voorhanden voor een bezoek aan Parijs.
(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De raadsman van verzoekster diende op 13 september 2019 per fax een "*mémoire de synthèse*" in.

2.2. De Raad merkt op dat een "*synthesememorie*" zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) niet voorzien is in de bepalingen die betrekking hebben op het zogeheten 'administratief kort geding', noch in de bepalingen van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.3. Het administratief kort geding wordt geregeld door de artikelen 39/82 tot 39/85 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft door haar keuze voor een versnelde procedure via haar vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid minstens voorlopig verzaakt aan de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen.

Gelet op het inquisitoriaal karakter van de rechtspleging en ter vrijwaring van de *paritas armorum*, dient de synthesememorie, die door de verzoekende partij op eigen initiatief werd overgemaakt, uit de debatten te worden geweerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“(…) Quant aux circonstances justifiant l’extrême urgence, la partie requérante invoque notamment ce qui suit ;

Que eu égard au fait que la décision attaquée le contraint à retourner au lieu de provenance au risque de gâcher son voyage touristique alors que ceci lui a beaucoup coûté en termes de finance et d’énergie ;

Que les éléments du dossier démontrent à suffisance l’urgence de la situation de la partie requérante et partant que la procédure ordinaire ne permettrait pas de prévenir efficacement l’imminence du péril, puisque son congé annuel sera certainement achevé lorsque l’affaire sera fixée au fond et que le Conseil n’hésitera à interpellier le requérant sur l’intérêt à agir;

Que dans le cas d’espèce, l’imminence est tenue pour établie vu que son départ est imminent ;

Qu’en effet, seule la procédure d’extrême urgence permet que la requérante dont la situation est susceptible de soulever des problèmes sous l’angle des articles 8 et 13 de la convention européenne des droits de l’homme, soit examinée en temps utile par votre Conseil ;

Que dans un cas similaire, votre Conseil a considéré que dans les circonstances particulières de l’espèce, ces arguments suffisent à établir l’extrême urgence alléguée d’une manière générale, la position de votre Conseil est bien claire ;

Que la requérante justifie de l’extrême urgence par l’incapacité de la procédure ordinaire à prévenir le préjudice que provoquerait le maintien de l’acte attaqué. Que les arguments de la partie requérante suffisent, en l’espèce, à établir l’extrême urgence alléguée (arrêt n° 165 435 du 8 avril 2016) ;”

3.2.2.2. In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat de gewone procedure niet bij machte zou zijn om het aangevoerde nadeel te verijdel.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 14, 21 en 32 van de Verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, eerste lid, 3° en 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen die voortvloeien uit de kennelijke beoordelingsfout, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van procedurele samenwerking, het proportionaliteitsbeginsel en het beginsel van de goede trouw.

“A. Quant à la violation des articles 14, 21 et 32 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code visa); De l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ;

Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

La requérante fait valoir que la décision expose en termes de motivation ce qui suit :

«N'est pas être en possession des documents prouvant l'objet et les conditions du séjour »

Alors que des tels documents sont produits au moment de l'introduction de la demande de visa. Le seul document à fournir à l'arrivée est le passeport revêtu d'un visa. Qu'il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

«Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique. »

Qu'il convient de rappeler que la requérante a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée. Qu'elle a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

- formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa SCHENGEN.

- un passeport en cours de validité

- les documents indiquant l'objet du voyage

- les documents relatifs à l'hébergement

- les documents indiquant qu'elle dispose de moyens de subsistance personnels suffisants

Qu'elle a bien indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents fournis ainsi que les documents relatifs à l'hébergement. Elle a prouvé ses moyens de subsistance suffisants par de l'argent liquide et un compte bancaire bien garni ;

Qu'elle a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter le territoire belge au terme de son séjour, car le centre de ses intérêts tant affectif que social et professionnel se trouve au Congo ou elle est fonctionnaire de l'Etat au ministère du Budget ;

S'agissant du document de voyage, la requérante est arrivée en Belgique munie d'un passeport revêtu d'un visa en cours de validité. On ne lui reproche aucune irrégularité, ni falsification dudit document ;

Que le consulat ou l'Ambassade d'un Etat membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas. En l'espèce, l'Ambassade de Belgique au Congo a délivré à la requérante un visa valable pour un voyage touristique; Que dans la pratique de cette ambassade, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui, dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait été jamais délivré. Il y a lieu de remarquer que la requérante n'est pas à son premier visa tourisme Schengen ou qu'elle passe régulièrement des séjours touristiques à l'étranger notamment en Belgique où elle est venue en 2012, en 2011 au Kenya, en 2016 au Sénégal, en 2011 au Mali, Rwanda et au Burundi. Il ne s'est jamais posé un problème ;

Qu'elle a toujours respecté les termes de ses visas tant d'Afrique que celui de Schengen obtenu en 2012 vu qu'elle avait quitté l'espace Schengen une semaine avant l'expiration de son visa, en regagnant son lieu de provenance ;

Que ce refus d'accès au territoire belge est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans la décision querellée. En effet, la partie adverse lui reproche de vouloir visiter certes quelques sites touristiques en 2 ou 4 jours et d'avoir un colis destiné à l'un de ses connaissances à savoir Monsieur L.(...) D.(...), qui a demandé à la police de la frontière le fait que la requérante n'ait pas pu accéder au territoire belge ;

Qu'elle lui reproche également d'avoir la nourriture pour contenu de son bagage. Qu'il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose à un touriste de visiter un endroit en une seule fois ou une seule journée quand bien même que la requérante ait déjà eu un séjour touristique en Belgique ;

Que pour avoir accès à des centres d'attractions ou des sites touristiques, il n'est pas exigé de réserver un billet car on peut se le procurer sur place.

Que la requérante fait remarquer qu'aucune disposition légale n'interdit à un touriste d'avoir de la nourriture dans sa glacière ;

Que l'objet de son séjour ne saurait être autrement détaillé par un programme, lequel dépend des événements du moment, de la météo, des heures d'ouverture des sites touristiques, de la déserte par les transports publics,...

Que la partie adverse ne peut exiger de la requérante un programme très strict et figé pour un tel city-trip, dont le programme peut être improvisé sans encombre et modifié au gré des envies du moment. Que le but du séjour est totalement justifié par le souhait de visiter des endroits touristiques dans l'espace Schengen selon ses convenances et dans le respect de son visa. Qu'en agissant de la sorte, manifestement, l'office des étrangers rajoute d'autres éléments à la loi en créant des conditions nouvelles;

Que s'agissant de son hébergement, la requérante a sur elle suffisamment d'argent liquide et dans sa carte visa (4000 euros). Elle a payé une chambre d'hôtel déjà pour 5 nuitées ;

Que par conséquent, tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par le requérant lors de son audition à l'aéroport ;

Qu'en tout état de cause, en cas de doute sur la fiabilité des informations communiquées pour justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, la décision doit être motivée en référence à l'article 32 §1 b) du Code visa, qui vise l'hypothèse ou 'il existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur (...) ;

Que la décision n'est pas motivée par référence à l'article 32 §1 b), alors qu'il semblerait que c'est ce qu'entendait l'administration ».

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce. La justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste.

Que la question qui occupe l'administration tient plutôt de doute et de suspicion à l'égard de la requérante, ce qui est prévu par une autre disposition légale comme cela a été rappelé supra. Dès lors, l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et la décision souffre d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait au requérant d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour. »

Attendu que la requérante a rempli les conditions pour séjourner en Belgique. Elle a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse ;

Que de plus, l'ambassade belge avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa. En effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition ;

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire.

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que la requérante a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'il n'est pas signalé aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées au requérant avant qu'il ne voyage ;

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir ;

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le Conseil devra annuler la décision querrellée pour ce chef ;

Que dans un cas similaire le conseil de céans a procédé à l'annulation de la décision querrellée (CCE, arrêt n° 161 882 du 11 février 2016).

Qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par la partie requérante sont avérés, d'autant plus que l'ambassade de Belgique au Congo s'est basé sur ces éléments pour pouvoir octroyer le visa. Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par la partie requérante dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies ;

Qu'il y a une présomption dans le chef de la requérante d'autant plus que le visa lui a été accordé et que ce n'est pas son premier visa ;

Que la requérante sollicite du conseil de céans que soit produit son plan de voyage confisqué par la partie adverse, en vue de lui permettre d'évaluer objectivement;

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique ;

Que l'administration doit à avoir connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision. Mais la partie adverse avait catégoriquement refusé de regarder les documents produit par la requérante lors de contrôle. Elle a préféré se cantonner à ses suppositions et aprioris ; Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par la requérante en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation ; Alors que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi. Elle reproche à la requérante d'avoir dans ses bagages de la nourriture et un colis pour Monsieur L.(...), alors que la décision d'annulation lui a été notifié à 20h et que ses bagages ont été contrôlés au Centre fermé de Caricole aux environs de 22h, soit à posteriori de la décision attaquée. La requérante reste sans comprendre comment ceci est motivé dans la décision attaquée antérieurement à l'heure du contrôle de ses bagages ;

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par la partie requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait ;

Qu'en agissant ainsi, l'administration viole le principe de bonne administration et commet par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir. Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

B. Quant à la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste d'appréciation, de l'obligation d'agir de manière raisonnable et de l'insuffisance de motif légalement admissible, des principes de bonne administration, de proportionnalité, de bonne foi, administrative et du devoir de minutie.

Attendu que la décision attaquée viole les articles cités au moyen en ce qu'elle n'est pas fondée sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles ;

Alors que, tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler. La partie requérante rappelle que dans un Etat de droit, ce principe est d'application absolue, indépendamment de toute norme (telle la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs) qui imposerait ou non des exigences formelles supplémentaires ;

Qu'en l'espèce, l'acte administratif attaqué est fondé sur une motivation inexacte et inadmissible au regard des éléments du dossier administratif de la requérante ;

Que l'acte attaqué a failli au principe de la motivation formelle, en ce qu'il comporte une erreur manifeste d'appréciation des faits tel qu'il ressort du dossier administratif ;

Qu'en effet, la partie adverse avance que, l'objet et les circonstances du séjour envisagé par le requérant ne sont pas claire. Que la partie adverse avance en outre que, la requérante n'est pas en possession de documents prouvant l'objet du séjour envisagé et les circonstances du séjour (art. 3, premier alinéa, 3 °). Elle lui reproche d'avoir un programme touristique qui n'est pas fixe. Elle lui reproche notamment de souhaiter passer quatre jours au total au Groote Markt, deux jours à l'exposition Train Wortd, deux jours au musée de l'Instrument et deux jours à Autoworld ;

Elle lui reproche également ses relations avec le nommé Monsieur L.(...) D.(...) J.(...) qui était en contact avec la requérante pour lui faciliter le déplacement durant son voyage touristique et qui aurait déclaré venir chercher P.(...), alors que cette dernière n'était pas au courant. Elle lui reproche également de trouver dans ses bagages de la nourriture comme contenu ainsi qu'un petit colis destiné à Monsieur L.(...) D.(...).

Elle allègue que Monsieur L.(...) D.(...) aurait déclaré qu'un rendez-vous aurait déjà été pris, il ne sait ni où ni quand. Il suppose que P.(...) restera avec lui. Cependant, P.(...) possède une réservation d'hôtel à Bruxelles, tandis que L.(...) D.(...) habite à Vilvorde. Elle lui reproche de vouloir aller voir un ophtalmologue sans donner des précisions si le rendez-vous y relatif est effectif. Elle lui reproche de vouloir également se rendre en France, en particulier à Paris, pour visiter la Tour Eiffel pendant qu'elle n'a pas de billet et justificatif de logement disponible pour une visite à Paris et conclut que la requérante ne vient pas en Belgique en tant que touriste mais pour un examen médical.

Cependant, la partie adverse reste en défaut de justifier en quoi ledit objet ou circonstances de voyage ne serait pas suffisamment démontré. Elle n'avance aucune disposition légale qui interdirait à un touriste de visiter un même site touristique en plusieurs jours et n'avance aucun élément concret quant à ce.

Que la requérante reste sans comprendre en quoi le fait qu'elle n'était pas au courant de la présence de Monsieur L.(...) à Zaventem serait incompatible avec le but de son voyage à savoir le tourisme en Belgique. La requérante n'ayant nullement déclaré à la partie adverse qu'elle devrait résider à Vilvorde chez Monsieur L.(...). Ceci est absurde vu qu'elle a payé une chambre d'Hôtel pour 5 nuitées ;

Qu'en ce qui concerne les éventuelles déclarations de Monsieur L.(...), certes ce dernier était au courant de l'arrivée de la requérante en Belgique mais la requérante ne peut se voir imputer de telles allégations vu qu'elle ignore tout de la conversation de la partie adverse avec Monsieur L.(...). Elle ne saurait affirmer dès lors ses déclarations vu qu'elle n'y était pas présente. Elle dénonce la mauvaise foi de la partie adverse ;

Elle ne comprend pas en quoi le fait d'avoir dans ses bagages un colis destiné à Monsieur L.(...), dont deux boubous africains et chapeaux (2 tenues traditionnelles) qu'elle a réservé à Monsieur L.(...) et son épouse qui fêtent leur anniversaire de mariage le 28 septembre 2019 serait incompatible avec son voyage touristique en Belgique, vu que ceci n'est pas prohibé par la loi ;

La requérante ne comprend toujours pas pour quelle raison la partie adverse lui reproche d'avoir de la nourriture dans ses bagages alors qu'aucune loi ne l'interdit dans la mesure où cette nourriture était hermétiquement fermée dans une glacière tel qu'il lui a été recommandé par la compagnie aérienne de transport. Il s'agit des denrées alimentaires consommables qui, par ailleurs, n'est ni interdit ni incompatible avec l'objet de son voyage ;

Que la motivation de la décision attaquée ne lui permet pas de comprendre pourquoi cette nourriture et le service de ce Monsieur pourraient dénaturer l'objet ou le but de son voyage à savoir, le tourisme ; et en quoi une aide ponctuelle visant à faciliter le déplacement durant son séjour touristique serait incompatible avec un visa Schengen de tourisme ;

Qu'aux allégations voire suppositions selon lesquelles Monsieur L.(...) devrait le loger chez lui, la requérante ne peut que s'étonner vu que ceci entre en contradiction avec les éléments de son dossier administratif. Elle rappelle qu'elle a réservé une chambre d'hôtel et a payé 5 nuitées avec possibilité de payer pour les restants des jours si les services dans cet hôtel restent impeccables.

Il s'avère que les motifs avancés par la partie adverse prouvent tant soit peu le caractère non adéquate de la motivation de l'acte attaqué, ce qui rend indiscutablement la présente décision annulable ;

En ce qui concerne des soi-disant intentions de vouloir aller voir un docteur ou voyage en France, en particulier à Paris pour visiter la Tour Eiffel, et qu'elle n'a pas de billet et justificatif de logement disponible pour une visite à Paris. Il s'avère que la partie adverse n'est pas sûre de ses allégations vu qu'elle emploie les termes « aurait, peut être... Il reste à défaut de prouver par des éléments concrets ces allégations ;

Que suivant le principe d'une bonne administration, et particulièrement les principes de précaution et minutie, chaque administration doit effectuer un contrôle concret, complet, loyal et sérieux des circonstances de l'affaire. Elle doit examiner les faits avec la précaution nécessaire, prendre les informations nécessaires lors de la prise de décision afin de prendre celle-ci en connaissance de cause et ce après avoir rassemblé tous les éléments nécessaires utiles pour l'examen de l'affaire (J. JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative », in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, 1999, p. 687) ;

Que par ailleurs, la partie défenderesse n'apporte aucune preuve allant dans le sens contraire qui pourrait "réellement" et "au-delà de tout doute raisonnable" confirmer ses doutes qui s'avèrent non fondés dans la mesure où, la partie requérante n'a nullement manifesté une quelconque intention de vouloir aller vivre chez Monsieur L.(...). Sa réservation de chambre d'hôtel dont 5 nuits payées s'avère assez éloquent quant à son hébergement. Il ne devrait pas être sanctionné tout simplement par le fait qu'elle connaît quelqu'un en Belgique à savoir Monsieur L.(...);

Qu'il est dès lors absurde de motiver l'annulation de son visa et son refoulement par un argument sans aucune pertinence au vu des éléments du dossier administratif de la requérante. Le simple fait de bénéficier d'un service d'une de ses connaissances ne pourrait empêcher la requérante de respecter le but de son séjour ;

Que la requérante rappelle que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de cette décision. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Qu'en l'espèce, l'argument développé par la partie adverse est dès lors non pertinent au vu des éléments du dossier administratif ;

Qu' à cet égard, le Conseil du Contentieux de Contentieux a à maintes reprises jugé que le principe général de bonne administration, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs imposent à l'auteur de la mesure d'éloignement de tenir compte de toutes les circonstances de la cause avant de prendre la mesure ;

Qu'il y a lieu de retenir dans le chef de la partie adverse, à titre subsidiaire, la violation des principes de bonne administration et de prudence ;

Que la requérante se prévaut de la violation par la partie adverse du dispositif des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'obligation de motivation, du devoir de soin, principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause ;

Que la motivation « doit être suffisante, c'est-à-dire complète, précise et non équivoque » (M. HANOTIAU, Le Conseil d'Etat, juge de cassation administrative, in Le citoyen face à L'administration- Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense ? Liège, Editions du Jeune Barreau de Bruxelles ; Que de surcroit, une « motivation formelle adéquate requiert un rapport de proportionnalité entre l'importance et la motivation de la décision ; cette motivation doit être plus détaillée lorsque l'autorité administrative dispose d'un large pouvoir d'appréciation » (Ibid., p.188. En ce sens également, Cass., 15 février 1999, p.205.) ;

Qu'au vu de ce qui précède, la partie adverse avance un motif absurde et viole le prescrit de l'article 62 de la loi précitée relative à la motivation formelle ;

Que partant, l'annulation du visa ainsi que la mesure de refoulement prise à l'encontre de l'intéressée est illégale et devront être annulées ;"

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster haar visumaanvraagformulier, haar paspoort en visum, een verzekeringsattest, hotelreservatie, het bewijs van voldoende inkomsten, het paspoort van haar zus, het vliegtuigticket, een gezinssamenstelling, een verklaring van haar zus, een tewerkstellingsattest van haar zus in Niger, bewijzen van professionele bindingen in Congo en het bewijs van de ondernomen stappen om een visum in Niger te bekomen (verzoekschrift, bijlagen 4-17).

3.3.2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van het beginsel van procedurele samenwerking, het proportionaliteitsbeginsel en het beginsel van de goede trouw aangezien zij verzuimt concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden.

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;"

3.3.2.6. Verzoekster betoogt dat zij alle documenten ter staving van het doel van haar reis had neergelegd bij de indiening van haar visumaanvraag, die zij thans wederom als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt (zie verzoekschrift, bijlagen 4-17). Zij stelt dat haar geen visum zou zijn afgeleverd indien zij niet aan alle wettelijke vereisten zou voldoen. Daarnaast wijst zij erop dat zij in het verleden steeds de voorwaarden van haar visa op het Afrikaanse continent en in het Schengengebied is nagekomen.

3.3.2.7. Verzoekster somt in haar middel allerhande bepalingen op uit de Visumcode, met name de artikelen 14, 21 en 32. Deze artikelen hebben evenwel betrekking hebben op de behandeling van een visumaanvraag, het nagaan van de voorwaarden voor een eenvormig visum en de weigeringsgronden. De toepassing van deze bepalingen uit de Visumcode gaat chronologisch vooraf aan de afgifte van een eenvormig visum. Aan verzoekster werd reeds een eenvormig visum afgeleverd. De schending van deze bepalingen kan dus niet dienstig worden ingeroepen in onderhavig geval aangezien de bestreden beslissingen een maatregel van teruggedrijving en een beslissing tot intrekking van het visum betreffen. Verzoekster verwijst trouwens in haar middel naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op de weigering van een visum (RvV 11 februari 2016, nr. 161 882), dat dus onmogelijk kan worden toegepast op onderhavige situatie.

3.3.2.8. De Raad wijst erop dat artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, niet uitsluit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Zelfs al is de verzoekende partij in het bezit van een rechtsgeldig visum, dan nog beschikt de verwerende partij dienaangaande over een appreciatiebevoegdheid (cf. RvS 3 juli 2005, nr. 147.219). Er kan dus niet worden gesteld dat de verwerende partij voorwaarden zou toevoegen aan de wet door van verzoekster te verlangen dat zij het doel van haar verblijf en de verblijfsomstandigheden toelicht, noch dat verzoekster louter op basis van haar visum het recht zou hebben om zonder meer toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aanhaalt, met een verwijzing naar de parlementaire voorbereiding, kan in geval van twijfel worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12).

3.3.2.9. Uit het verhoorverslag dat in het administratief dossier is opgenomen blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar interpellatie door de met grenscontrole belaste overheid op 5 september 2019 het volgende verklaarde:

“ PROFIEL*

P.(...) heeft in 2012 België bezocht met een Belgisch visum. Heden wil ze haar toeristisch bezoek herbeleven.

** REISMOTIEF*

P.(...) geeft toerisme op als reismotief. Bij haar vorige bezoek in 2012 zijn het Atomium, Manneke Pis en de Grote Markt haar zodanig bijgebleven dat ze deze absoluut opnieuw wil bezichtigen. Zij toont een toeristisch programma dat kant noch wal raakt; in totaal wil ze vier dagen doorbrengen op de Grote Markt, twee dagen op de tentoonstelling Train World, twee dagen in het Instrumentenmuseum en twee dagen naar Autoworld,...

Zij maakt ons duidelijk dat ze enkel en alleen een toeristisch verblijf beoogt.

Vervolgens krijgen we een telefonische oproep van de genaamde L.(...) D.(...) J.(...) (RR (...)). Hij deelt ons mede dat hij P.(...) komt ophalen. Als wij P.(...) hiermee confronteren, zegt zij hiervan niet op de hoogte te zijn. Echter, als wij haar bagage recupereren blijkt deze bestemd te zijn voor L.(...) D.(...) met voeding als inhoud.

L.(...) D.(...) laat ons weten dat P.(...) niet als toerist naar België komt maar voor een medisch onderzoek aan haar ogen. Er zou reeds een afspraak gemaakt zijn maar hij weet niet waar of wanneer. Hij gaat ervan uit dat P.(...) bij hem zal verblijven. Echter, P.(...) is in het bezit van een hotelreservatie te Brussel terwijl L.(...) D.(...) woonachtig is te Vilvoorde.

Als wij P.(...) confronteren met de versie van L.(...) D.(...) blijkt dat ze, als het kan, even wil langsgaan bij een dokter maar ze kan ons niet exact zeggen of het om een effectieve afspraak gaat. Zij blijft volharden dat ze als toerist een 26-daagse reis onderneemt naar België. Eventueel wil ze ook Frankrijk bezoeken meer bepaald Parijs om er de Eiffeltoren te bezoeken. Er zijn geen vervoersbewijzen noch bewijs van logies voorhanden voor een bezoek aan Parijs.

• HOTELRESERVATIE

Een reservatie voor de eerste vijf nachten in Brussels Louise Hostel te Brussel, Boulevard General Jacques 82 in een gedeelde slaapzaal. Voor de resterende 20 dagen is er geen bewijs van logies voorhanden.

** BESTAANSMIDDELEN*

Betrokkene blijft in het bezit van haar geldelijke middelen; € 500 cash en een Visa op haar naam geldig tot 06/22

- **BAGAGE**
2 items gerecupereerd; voeding bestemd voor L.(...) D.(...)"

3.3.2.10. De gemachtigde van de minister stelde enerzijds vast dat verzoekster blijkens haar toeristisch programma, dat zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt, in totaal *“vier dagen doorbrengen op de Grote Markt, twee dagen op de tentoonstelling Train World, twee dagen in het Instrumentenmuseum en twee dagen naar Autoworld,...”*, hetgeen volgens hem een *“toeristisch programma (is) dat kant noch wal raakt”*. Ook blijkt uit haar verklaringen dat zij eventueel ook een bezoek aan Parijs in het vooruitzicht stelde, maar dat dit niet door stukken werd ondersteund. Daarnaast wordt opgemerkt dat zij enkel een reservatie had voor 5 nachten in een gedeelde slaapzaal in een jeugdherberg in Elsene, zonder bewijs van logies voor de resterende 20 dagen. De gemachtigde van de minister stelde tevens vast dat verzoeksters bagage bestond uit voeding, die bestemd was voor een zekere L. D. Bovendien werd haar affirmatie dat zij enkel en alleen een toeristisch verblijf beoogde, volledig ondergraven door de telefonische verklaringen van J. L. D. die aangaf dat verzoekster om medische redenen naar België was gekomen en bij hem in Vilvoorde zou verblijven.

3.3.2.11. Verzoekster slaagt er in haar middel niet in een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen van de grensinspectie. De stukken die zij hanteerde bij haar visumaanvraag volstaan niet om te overtuigen dat zij daadwerkelijk voor een toeristisch verblijf naar België is gekomen. Verzoekster tracht in haar middel onder andere het belang van de verklaringen van dhr. L. D. te relativiseren, maar zij gaat eraan voorbij dat de laatstgenoemde zelf telefonisch contact had opgenomen met de grenscontrole-ambtenaar en dat zijn verklaringen geenszins overeenstemmen met de hare. Geen enkele bepaling of beginsel belet dat de met grenscontrole belaste overheid bij haar beoordeling rekening houdt met de informatie die door derden wordt aangebracht.

Door er in haar middel op te hameren dat zij haar toeristisch programma nog naar believen kan aanpassen, dat men als toerist niet verplicht is slechts één dag een bepaalde bezienswaardigheid te bezoeken, dat het niet verboden is om voedsel mee te nemen e

Waar verzoekster in haar middel oppert dat zij over voldoende baar geld beschikt en een visa-kaart om de bijkomende overnachtingen te betalen, stipt de Raad aan dat het gebrek aan bestaansmiddelen geen overweging vormt uit de bestreden beslissing. Verzoekster toont in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van het geheel van zijn pertinente vaststellingen te concluderen dat *“het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf”* onvoldoende werden aangetoond. De motieven van de beslissing dienen immers als één geheel te worden aanzien, zonder dat het vereist is dat ieder element afzonderlijk de bestreden beslissing kan schragen. Daarbij komt dat verzoekster blijkbaar plots vanuit Brussel naar Niamey zou willen reizen, waaruit nogmaals blijkt dat zij geen waarachtig beeld heeft geschetst van haar plannen.

3.3.2.12. Waar verzoekster terloops poneert dat haar bagage slechts in het gesloten centrum zou zijn gecontroleerd nadat de bestreden beslissing werd genomen, mist haar betoog feitelijke grondslag aangezien uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeksters bagage-items reeds werden gerecupereerd ten tijde van haar interpellatie door de grenscontrole-ambtenaar.

3.3.2.13. De beslissing tot intrekking van het visum, thans de tweede bestreden beslissing, is gestoeld op artikel 34.2 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Aangezien bij haar binnenkomst op het grondgebied op goede gronden werd vastgesteld dat verzoekster niet langer voldeed aan de voorwaarden die aanleiding hebben gegeven tot het op 28 augustus 2019 aan haar afgeleverde visum type C voor toeristische doeleinden, omdat zij geen duidelijkheid kon scheppen over *“het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf”*, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig overgaan tot de intrekking van het visum op basis van voormeld artikel. Verzoeksters betoog in haar middel doet hieraan geen afbreuk.

3.3.2.14. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 14, 21 en 32 van de Visumcode, noch van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Que la requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice ;

Qu'il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions

légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. CE 1er décembre 1992, n° 41.247) ;

Attendu que la décision attaquée cause à la requérante un préjudice grave et difficilement réparable puisque ne prenant pas en considération les documents qu'elle a présenté à son arrivée à l'aéroport de Zaventem, à savoir, son passeport muni d'un visa et des moyens de subsistance suffisants, les preuves qu'elle a fournies pour regagner son poste de travail à Kinshasa à la fin de son voyage touristique ;

Qu'obliger la requérante à rentrer directement dans son pays d'origine alors qu'elle est en possession d'un visa valable et d'un billet aller-retour via Niamey, l'empêcher de passer ses vacances au Niger alors qu'elle a mis beaucoup d'énergie, d'argent et de temps dans la préparation de son voyage ; elle a planifié sa période des vacances en Belgique et au Niger et engagé beaucoup des dépenses notamment pour les billets d'avion, le frais d'assurance maladie, le frais d'hébergement et les démarches administratives... tout cela constitue un préjudice grave difficilement réparable invoqué ;

Que la requérante a un programme et un itinéraire bien tracé sur base de laquelle son billet d'avion a été acheté à savoir Kinshasa – Bruxelles (aller) et Bruxelles – Niamey puis Niamey - Kinshasa (Retour) ;

Qu'il s'avère que la requérante envisage de finir son voyage touristique à Niamey au Niger auprès de sa famille (sa sœur et sa mère). Ce pays qu'elle n'a jamais visité alors que sa famille y vit. Elle comptait demander le visa du Niger directement en Belgique car ce pays n'ayant pas une mission diplomatique en RD Congo. Les démarches y relative ont été entamées ;

Or la décision attaquée ne tient pas compte de cet élément en rapport avec sa vie privée et familiale au Niger ;

Qu'il y résultera également un préjudice morale, une période de vacance s'avérant d'un grand intérêt pour la santé après un long moment de travail ;

Que les conditions de refoulement sont connues de tous et engendreraient, à coup sûr, un traumatisme morale ;

Qu'il s'agit des préjudices graves et difficilement réparables ;

Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, le requérant ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate de l'acte attaqué risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ;

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux du moyen tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que les préjudices allégués sont, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistantes et plausibles. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr.126 129 van 23 juni 2014 in de zaakRvV 154 689 /II)

Que dès lors, la délivrance à ce stade d'une mesure de refoulement directement vers le Congo alors qu'il n'existe dans le chef de la requérante aucune intention de se maintenir en Belgique, constitue une mauvaise foi de la part de la partie adverse. Ceci s'apparente à un traitement dégradant à l'égard d'un fonctionnaire de l'État qui n'est pas à son premier voyage touristique dans l'espace Schengen. Il y a lieu de rappeler que la requérante avait obtenu un visa de tourisme en 2012, qu'elle avait respecté les termes du visa et avait même écourté son séjour. Elle est retournée au Congo une semaine avant l'expiration de son visa pour regagner son poste de travail qui l'attendait. Il serait humiliant pour cette dernière de faire l'objet d'un retour inopiné et forcé directement vers le Congo. Une analyse minutieuse de son dossier administratif est dès lors souhaitable."

3.4.2.2. Aangezien er *in casu* geen sprake is van een evident nadeel, dient de vordering tot schorsing bij uitstek een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. De uitgaven die verzoekster heeft gemaakt in het licht van haar voorgenomen verblijf in België vormen een louter pecuniair nadeel, dat in principe steeds herstelbaar is (RvS 11 april 2001, nr. 94.695).

Het nadeel dat zou voortvloeien uit het feit dat verzoekster haar familie in Niger niet zou kunnen bezoeken, vloeit niet rechtstreeks voort uit de bestreden beslissing die geen verbod inhoudt om naar Niger af te reizen.

3.4.2.4. Het morele nadeel dat verzoekster zou lijden omdat haar toeristisch bezoek aan België niet zal kunnen plaatsvinden, kan bezwaarlijk beschouwd worden als het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zeker aangezien uit niets blijkt dat het werkelijk haar bedoeling was om louter als toerist België te bezoeken (RvS 19 december 2003 nr. 126.668). De Raad merkt op dat het nadeel in geen geval moeilijk te herstellen is, aangezien het verzoekster vrijstaat een nieuw visum met het oog op toerisme aan te vragen indien zij werkelijk de bedoeling zou hebben een toeristisch bezoek aan de bezienswaardigheden in België te combineren met een bezoek aan haar familie in Niger.

3.4.2.5. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN